

свѣта. Както се учимъ отъ друго по-късно писмо на Селимински до Априлова (17 септемврий 1840, Атина), още въ 1834 г. всички събудени българи въ Букурещъ били обзети отъ въодушевление за проекта на Априлова, и това въодушевление се предало и на самия Селимински. Хвърленъ въ самозабрава, по собствено признание, той, питомецътъ на грѣцкото училище, побързалъ да изкаже писмено на Априлова „дълбоката си задушевна радост“, да му развие нѣкои отъ идеитѣ си по народната просвѣта и да му излѣе скръбъта си, че не могълъ да бжде както трѣбва полезенъ на народъ и родина, поради недостатъчнитѣ си знания. Научилъ ли се е Селимински по-късно, по горчивъ опитъ като представителъ на преселенцитѣ около Плоещъ отъ 1836 до 1840 година, „да се съмнява и въ най-очевиднитѣ работи“, презъ 1834 г. той се е поддавалъ на ентузиазма, обхваналъ букурещкитѣ българи чувствувалъ се е завладѣнъ отъ „нѣкакъвъ добъръ духъ“, дори нѣкакси „по-пѣргавъ и по-младъ“, и се надявалъ да настѣпятъ „неизразими блага“ отъ възраждането на българската национална идея и просвѣта. И така той се решава да влѣзе въ писмени сношения съ Априлова, безъ да очаква въ скромността си отговоръ или особено внимание отъ негова страна.

Въ писмото си отъ Руши-де-веде Селимински ни се представя като смиренъ почитателъ на Априлова, обадилъ му се самозвано, за да бжде причисленъ „поне къмъ второстепеннитѣ негови приятели“. Какво силно раздвижване у честолюбивитѣ и родолюбиви сънародници, а особено у братя Мустакови, е произвелъ примѣрътъ на Априлова, който идѣлъ да осъществи желаното отъ вѣкове начинание — „първото ни на роденъ езикъ училище“! Взимайки смѣлость отъ толкова ревностъ на другитѣ, Селимински иска да развие предъ Априлова идеитѣ си по този предметъ. И той изтъква, преди всичко, какъ новото българско училище трѣбвало да бжде далечъ отъ духа на старото, гдето чрезъ лъжливи софизми се залѣгвало простолюдието, петимно за истинска наука. Постава ли си остарѣли задачи, това училище се явява излишно. „Обаче, ако то възнамѣрява да даде другъ погледъ върху нѣщата, разумно развитие и целесъобразна насока на умственитѣ и физически сили, да създаде новъ животъ, друго битие, тогава ще трѣбва всички да съсрѣдоточимъ вниманието си“ на едно дѣло, което подобрява нравственото и политиче-